

PURPURAT (4) sb m

-a- (2), -ã- (2) *BielKron* (2:2).

sg N purpurat (1). ◇ pl D purpurat(o)m (2). ◇ I purpuraty (1).

Sł stp, Cn brak, *Linde XVIII w.*

Osoba nosząca purpurowe szaty oznaczające wysoką godność; dostojnik [purpuratus – szarłatną szatą przyobleczony *Mącz 332b*; – w purpurę ubrany *Calep*; senator królewski; szarłatno chodzący – purpuratus Cn] (4) : A w tym było [w Rzymie] wielkie zamieszanie z zekrwawienia łerc pośpolstwa przeciw Purpuratom *BielKron 107*; przetho [Turcy] byli porażeni ná głowę/ gdzie Muftáfá poiman ze wźemi purpuraty *BielKron 246v, 247v*.

a. Dostojnik kościelny, może kardynał (1) : odpifał mu [Luter królowi angielskiemu] ná to írodze/ iż nic v niego krol waży/ áni kfiążę áni purpurát/ áni żadne doštoieńftwá fwieckie *BielKron 197v*.

ECB